

РЕШЕНИЕ

№ 684

гр. Варна, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20213100502984 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 293, ал. 3 от ГПК и е образувано след отмяна на решение № 1720 от 11.12.2020 г. постановено по в. гр. дело № 2785/2020 г. по описа на ВОС и връщане на делото за разглеждане от друг състав, поради необходимост от провеждане на съдебно-техническа експертиза с участие и на вещо лице – софтуерен специалист.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба с вх. № 51287/30.07.2020 г., депозирана от „Енерго-Про Продажби“ АД, с ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, Варна Тауърс – Г, бул. „Владислав Варненчик“ № 258, чрез адв. Н.Г., срещу решение № 2897/06.07.2020 г., постановено по гр. д. № 17839/2019 г. по описа на ВРС, ГО, XVIII-ти състав, с което, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, е прието за установено в отношенията между страните, че ищецът Ж. М. П., с ЕГН *****, не дължи на ответника „Енерго – Про Продажби“ АД, с ЕИК 103533691 сумата в размер на 5910.89 лева, представляваща корекция на потребена, неотчетена и неплатена стойност на електроенергия за периода от 09.11.2017 г. до 08.11.2018 г. за обект кл. № 1100293676 и аб. № 010800112 и адрес на потребление гр. Варна, кв. Галата, ул. Кап. I ранг Георги Купов № 63.

Във въззивната жалба се навеждат доводи, че атакуваният съдебен акт е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Излага се, че са налице основания за начисляване на допълнително количество енергия, доколкото при извършена по установен ред техническа проверка е констатирано неправомерно неотчитане по визуализираните регистри на реално доставено и потребено количество енергия. Твърди, че са налице основанията по чл. 50 от ПИКЕЕ и във връзка и с чл. 200 от ЗЗД се дължи заплащането на стойността на доставената и потребена енергия. В заключение счита, че дори и да се приеме че чл. 50 от ПИКЕЕ не е приложим, то процесната сума се дължи на основание чл. 183 от ЗЗД, доколкото в случая се касае за установено точно количество реално потребена енергия, чието плащане се дължи от абоната по силата на установена между страните облигационна

връзка по покупко-продажба на ел. енергия. Моли за отмяна на решението и отхвърляне на предявения установителен иск. Претендират се и разноски. Доказателствени искания в жалбата не са направени.

В срока по чл. 263 от ГПК въззиваемата страна оспорва основателността на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, като не са налице твърдените от въззивника пороци. Твърди, че жалбата е неоснователна и моли да бъде оставена без уважение, като бъде постановено решение, с което да бъде потвърдено обжалваното решение, както и да □ бъдат присъдени направените разноски пред въззивната инстанция. Претендират се разноски. Не са направени доказателствени искания.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен отрицателен установителен иск от Ж. М. П. против „Енерго Про-Продажби“ АД, за приемане за установено в отношенията между страните, че ищцата не дължи на ответника сумата в размер на 5910,89 лева, представляваща корекция на потребена, неотчетена и неплатена стойност на електроенергия за периода от 09.11.2017г. до 08.11.2018г. за обект кл. № 1100293676 и аб. № 010800112 и адрес на потребление гр. Варна, кв. Галата, ул. Кап. I ранг Георги Купов № 63.

Ищецът излага в исковата молба, че е потребител на електрическа енергия за битови нужди, доставяна от "Енерго - Про Продажби" АД за обект с кл. № 1100293676 и аб. № 010800112 и адрес на потребление гр. Варна, ***** . Твърди, че с писмо е била уведомена от „Електроразпределение Север“ АД, че е извършена проверка на обекта на потребление и съставен констативен протокол, както и е издадена фактура №0286227683/16.10.2019г. на стойност 5910,89 лв. Оспорва дължимостта на претендираната сума, както и обстоятелствата по установяване на описаните в Констативния протокол констатации. Оспорва корекционната процедура по начисляване на процесната сума. Моли да бъде прието за установено, че не дължи сумата, начислена като цена на доставена енергия за периода от 09.11.2017г. до 08.11.2018г.

Ответникът, в дадения срок по чл.131 от ГПК, е изразил становище по спора в отговор на исковата молба, с който излага подробни съображения за допустимост, но неоснователност на претенцията. Не оспорва обстоятелството, че ищцата и ответното дружество са обвързани от договор за продажба на ел. енергия, а също и че на 08.11.2018г., в изпълнение на чл. 44, ал. 1 ПИКЕЕ е извършена проверка на СТИ на потребителя. Релевира доводи във връзка с правилността на корекционната процедура, извършена съобразно правилата на ПИКЕЕ. Твърди, че е налице правно основание за възникването на оспорваното материално правопредмет на отрицателния установителен иск, а именно вземането на „ЕНЕРГО-ПРО Продажби“ АД към ищцата за потребена ел.енергия на стойност 5910,89 лв. Сочи, че процесната сума представлява цената на реално доставена и потребена ел.енергия от абоната в размер на и се дължи от ищеца на основание чл.50 от ПИКЕЕ, вр. чл.200,ал.1, предл.1 от ЗЗД, за което е издадено становище от 15.10.2019г. и въз основа на КП за проверка БИМ. Моли искът да бъде отхвърлен.

С обжалваното решение предявения отрицателен установителен иск е уважен.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, в предметните предели на жалбата, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно в отношенията между страните, че ищцата и ответното дружество са обвързани от валидно облигационно правоотношение по силата на сключения между ищеца и ответника договор за продажба на електрическа енергия при общи условия, по силата на който ищецът е потребител на ел. енергия за битови нужди по смисъла на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и клиент на дружеството ответник за описания в исковата молба обект с кл. № 1100293676 и аб. № 010800112 и адрес на потребление гр. Варна, ***** .

Представен е по делото констативен протокол от 08.11.2018г., изготвен от служители на „ЕРП Север“ АД, от който се установява, че на посочената дата, при проверка на СТИ на обекта на ищеца СТИ е отчел по тарифа 1.8.3. – 031075. Протоколът е подписан от близък

на ищцата - нейната сестра К.М.П., както и от трима служители.

Представен е протокол от БИМ от 13.11.2018г., съгласно който е установено при софтуерно четене на СТИ, че е налице намеса в тарифната схема на СТИ и действително потребената ел.енергия се разпределя и в тарифа 1.8.3. – 031075,1квт.

Представено е становище за начисление на електрическа енергия от 15.10.2019г., от което е видно, че е начислено допълнително количество енергия за периода от 09.11.2017г. до 08.11.2018г. в размер на 31075квтч., разделено на два подпериода.

Издадена е и фактура № 0286227683/16.10.2019г., обективираща задължение в размер на 5910,89 лв. на ищеца за обекта и за периода, посочени по-горе.

Видно от констативен протокол от 15.06.2015г., на посочената дата е монтирано на процесния обект СТИ при нулеви показатели по дневна и нощна тарифа. Показания по другите тарифи не са посочени.

От заключението на вещото лице по изготвената в хода на производство съдебно-техническа експертиза, неоспорено от страните, и което заключение съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява следното: СТИ е от одобрен тип, в случая е начислено количество ел. енергия след прочит на т. нар. „скрит“ регистър, в който се съхранява информация за количества ел. енергия, неотразено във видимите регистри - 1.8.1 и 1.8.2 на електромера; начисленото количество ел. енергия е реално доставимо, като извършеното изчисление е математически точно. Вещото лице е посочило, че СТИ следва да е с фабрични настройки по двете тарифи. Излага, че не би могло да се установи технически, че процесната енергия е реално потребена в рамките на процесния период, тъй като не е известно кога е започнала манипулацията на СТИ. СТИ не е представен за експертиза в завода производител, който единствен има възможността да установи кога и в кои часови диапазони е извършено препрограмирането на уреда, при условие че може да се проследят периодите на вмешателство.

При повторното разглеждане на делото пред въззивната инстанция е изслушано заключението на комплексна СТЕ, при която вещите лица – електроинженер и софтуерен инженер сочат, че на 22.08.2015г., в 20,53ч., процесното СТИ е било параметризирано да отчита преминаващата през него ел. енергия в невизуализирания регистър Т3. Отчитането на ел. енергия е настроено да се извършва по сезонен и седмичен график, при който в различни часови пояси се сменят регистрите. Т3 е бил настроен да отчита 4,5 часа в зоната на нощна тарифа и 7 часа в зоната на дневна. Според експертите технически отчетените в регистър Т3 количества ел. енергия от 31075 kw/h са доставими и измерими за една година от частен абонат. Според допълнителното заключение на вещото лице М., средното количество ел. енергия, консумирано за един ден през процесния период е 26,6 kw/h.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

За уважаването на предявения отрицателен установителен иск е необходимо ответникът да докаже факта, от който произтича вземането му, а ищецът - възраженията си срещу вземането, поради което отрича съществуването на спорното право, т.е фактите, които изключват, унищожават или погасяват спорното право.

Безспорно между страните е, че ищецът е потребител на ел. енергия по смисъла на закона, както и че процесната сума е начислена като корекция на сметката му. Между страните съществуват договорни отношения във връзка продажба на ел. енергия. Съгласно общите правила за продажба купувачът дължи заплащане на действително доставената и

потребена от него електроенергия /чл.200 от ЗЗД/. Следователно, когато е допусната грешка и е отчетена доставка на ел. енергия в по-малък размер и съответно е заплатена по-малка цена от реално дължимата, купувачът дължи доплащане на реално доставената му стока. Без значение е дали има или не виновно поведение у потребителя за неточното отчитане на действително доставената електрическа енергия. При установено софтуерно въздействие върху СТИ, в резултат на което дължимите от потребителя суми са начислени не според реално доставената в обекта електроенергия, за доставчика възниква вземане поради разликата между измереното и реално доставеното количество електроенергия. При липса на специална правна уредба /отменени ПИКЕЕ/, какъвто е настоящият казус, задължението на потребителя да заплати реално доставено количество електроенергия в обекта намира правно основание в договора за покупко-продажба между потребителя и доставчика.

В тежест на ответника е да докаже възникналото вземане от разликата в стойността на доставеното и начисленото в задължение на ищеца. От заключението на комплексната СТЕ, прието пред ВОС, което съдът кредитира като обективно, компетентно дадено и неоспорено от страните, се установи точния момент, в който е извършена параметризацията на СТИ, след неговото монтиране на обекта. Натрупването на неотчетена ел. енергия е започнало от 22.08.2015г., което прави възможно да се изчисли доставеното количество за процесния период и то е 9709 kw/h /365x26,6/. За да се остойности това количество ел. енергия следва да се умножи по цената за технологични разходи за съответния период, а именно: периода от 09.11.2017г. до 30.06.2018г., който включва 234 дни умножено по 26,6 kw/h е равно на 6224,4 kw/h, която стойност следва да се умножи по цената от 0,16473, и резултатът е 1025,35 лв. По аналогичен начин се изчислява и за втория период от 01.07.2018г. до 08.11.2018г. /131 дни x26,6=3484,6x0,1664=579,83 лв./, или общо 1605,18 лв., върху която следва да се начисли и ДДС /321,04 лв./, или се получава общо 1926,22 лв. Следователно, за ответното дружество съществува вземане в посочения размер.

Посочената установеност по делото обосновава извод за частична неоснователност на предявения отрицателен установителен иск, поради което същият следва да се отхвърли за сумата от 1926,22 лв., а в останалата част да се уважи. Решението на първоинстанционния съд, с което искът е уважен за сумата от 1926,22 лв. следва да се отмени, а за разликата от тази сума до претендираната в размер на 5910,89лв. - да се потвърди. Решението следва да се отмени и в частта за разноските.

Съобразно отправеното искане и на основание чл.78 от ГПК, страните следва да заплатят една на друга сторените по делото разноски пред всички инстанции, съобразно уважената/отхвърлена част от иска и приложените списъци за разноски. Процесуалният представител на въззиваемия е релевира възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. с вкл. ДДС на представителя на въззивното дружество пред всички инстанции, с изключение пред ВКС, което съдът, съобразно предмета и сложността на делото, преценява за основателно. В случая спорът е между потребител и търговско дружество - доставчик на ел. енергия, като между страните не е имало спор по фактите, а по правото. Изложеното обуславя извод за невисока правна и фактическа сложност на делото. Ето защо заплатеният адвокатски хонорар следва да бъде намален до минималния размер, изчислен по правилата на Наредба № 1/2004г., а именно 750,65 лв. с вкл. ДДС. Евентуално възражение за прекомерност на възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемия е направено само пред настоящата инстанция, но същото е неоснователно, доколкото заплатеното такова /630 лв./ е близко с минималния размер по Наредба № 1/2004г. /625,54 лв. без ДДС/.

След извършването на прости аритметични изчисления се установява, че въззивникът следва да заплати на въззиваемия следните разноски: за първа инстанция – 755,99 лв.; за гр.д. № 2785/2020г. на ВОС – 438,18 лв.; за касационната инстанция –404,47 лв. и за настоящата инстанция –492,11 лв., или общо 2090,75 лв.

Въззиваемата страна следва да заплати на въззивното дружество следните разноски: за първа инстанция – 303,28 лв.; за гр.д. № 2785/2020г. на ВОС –283,14 лв.; за касационната инстанция –537,12 лв. и за настоящата инстанция – 374,97 лв., или общо 1498,51 лв.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2897/06.07.2020г., постановено по гр. д. № 17839/2019 г. по описа на ВРС, ГО, XVIII-ти състав, в частта, с която е уважен предявения иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК от Ж. М. П., ЕГН ***** срещу „Енерго – Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691 за сумата от 1926,22 лв., както и в частта за разносните

и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК от Ж. М. П., ЕГН ***** срещу „Енерго – Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691 за приемане за установено в отношенията между страните, че Ж. М. П., ЕГН ***** не дължи на „Енерго-Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691, сумата от 1926,22 лв., начислена в резултат на корекция на сметката на ищцата, за ел. енергия за обект кл. № 1100293676 и аб. № 010800112, находящ се в гр. Варна, кв. Галата, ул. Кап. I ранг Георги Купов № 63 за периода от 09.11.2017г. до 08.11.2018г.

ПОТВЪРЖДАВА решението, в частта, с която е прието за установено между страните, че Ж. М. П., ЕГН ***** не дължи на „Енерго-Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691 разликата над 1926,22 лв. до 5910,89 лв., а именно, сумата от 3984,67 лв., начислена в резултат на корекция на сметката на ищцата, за ел. енергия за обект кл. № 1100293676 и аб. № 010800112, находящ се в гр. Варна, кв. Галата, ул. Кап. I ранг Георги Купов № 63 за периода от 09.11.2017г. до 08.11.2018г.

ОСЪЖДА „Енерго-про продажби“ АД ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление в град Варна - бул. „Владислав Варненчик“ № 258, Варна тауърс да заплати на Ж. М. П., ЕГН ***** , сумата от 2090,75 лв. /две хиляди и деветдесет лева и седемдесет и пет стотинки/, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси по делото пред всички съдебни инстанции, на основание член 78 от ГПК.

ОСЪЖДА Ж. М. П., ЕГН ***** да заплати на „Енерго-про продажби“ АД ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление в град Варна - бул. „Владислав Варненчик“ № 258, Варна тауърс, сумата от 1498,51 лв. /хиляда четиристотин деветдесет и осем лева и петдесет и една стотинки/, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси по делото пред всички съдебни инстанции, на основание член 78 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване по реда и условията на чл. 280 от ГПК в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____